

Zone 5

Kort nadat ze de wind horen zingen, stappen ze in een verschroeiend wit zonlicht. Ze verlaten het tunnelstelsel aan de rand van de zone. Langzaam verdwijnt het geluid van vallende druppels in de duisternis. De lange, metershoge betonnen buis waar ze uit komen en die ooit als afvalstort diende, is de laatste uitloper van de enorme vuilstortplaats uit Zone 4. Ze horen alleen nog het ritmische gedreun van laaghangende vuilschepen enkele kilometers terug. De buis steekt uit een rotspartij die het zicht op de vuilstortzone ontnemt. Ze lopen via een smal pad langs de rotswand en stuiten op een roestvrijstalen rooster en ze vinden er een ladder onder. Ze klimmen langs de ladder naar beneden, waar ze een opgedroogd waterspoor vinden dat leidt naar een afvalstortplaats, een soort diepe bak. De bak lijkt op een leeg zwembad, bezaaid met afval op de bodem. Ze lopen om de bak heen en komen op een terras langs een doorlopende weg. Het terras diende ooit als verzamelplek voor toeristen die de Stadstaat wilden bezoeken. Er staat een oud leeg kraampje en een standaard met de afbeelding van een ijsje dat moeilijk te zien is, omdat de standaard oud en vies is. Verderop staat een kraan. Ze draait eraan en hoort het water uit de grond opborrelen en enkele seconden later spuit er bruin water uit de pijp. Ondrinkbaar. Emma draait de kraan weer dicht. Dat is jammer, ze heeft dorst en ze voelt zich vies, maar het water is vervuild, dus kunnen ze er niet van drinken. Ook zichzelf wassen moeten ze nu overslaan. Ze stinken enorm en hebben grote bruine vlekken op hun kleding en in hun gezicht. Ze voelt zich als een in de eeuwige ruimte geslingerde astronaut. Langzaam weg tollend, weg van de steeds kleiner wordende aarde. Geen frame meer, geen begin of een einde. Hun geschiedenis vervagend met iedere stap die ze van het gevaar wegvluchten.

Ze gaan zitten in de schaduw van een muurtje dat het terras van de omgeving scheidt. Ze drinken water uit de flessen die ze hebben meegenomen en eten wat. Haar reisgezel en zoon, Noah, wil

het balletje uit de rugzak om mee te spelen, maar hij moet rusten. Hij is moe. Verveeld sleept hij met zijn vinger door het zand. Ze hoopt dat hij even kan slapen, maar het is middag en de zon staat op het hoogste punt. Ze kijkt op de rotsen en ze ziet de buis waar ze uit kwamen op ongeveer tien meter hoogte. Ze ziet zichzelf weerkaatst in het digischerm waar ze naar kijkt. Door de vlekken en groeven herkent ze zichzelf haast niet. Ze ziet alleen haar talrijke sproeten, die ze her en der ziet kloppen, met de constructie van het verleden in haar gedachten.

Uiteindelijk slaapt Noah een halfuur in de schaduw op een deken. Emma kijkt naar hem en streelt zijn arm. Ze controleert of zijn rugzak nog heel is. Ze controleert het digischerm en ziet dat alle signalen nog steeds zijn verdwenen en ook het gps-signaal is nu weg. Ze probeert zelf ook even te slapen.

Er hangt een enkel wit streepje wolk in een staalblauwe hemel. Er staan stalen pilaren met grote lampen en luidsprekers rond het terras en struiken en dor gras zijn de enige begroeiing. Er klinkt een zwaar elektronisch gezoem rond de palen, alsof er ieder moment een reusachtig insect uit de struiken tevoorschijn kan komen, maar het zijn de palen zelf. Er loopt een pad naar beneden langs het opgedroogde waterspoor. Hier ongeveer loopt de grens tussen Zone 4 en het verlaten Zone 5, waarvan niets te merken valt.

Emma maakt Noah wakker en ze gaan verder. Na een paar kilometer vinden ze een verlaten bedrijventerrein waar allerlei materiaal ligt. Blokken gerasterd steen, plastic tonnen, hekken, een silo. Misschien zit er drinkwater in een van de tonnen. Ze heeft veel eten in de backpack gestopt. Fruit in blik, een zak zoete repen en crackers. Ze hebben zo weinig mogelijk kleding en spullen bij zich, eten en drinken krijgen voorrang.

Ze volgen lang het opgedroogde spoor, tot ze uiteindelijk bij een klein bruggetje over een riviertje stoppen. Onder de brug eten en

slapen ze. Ze pakt de deken en legt die over Noah. Hij kijkt haar met grote ogen aan en kruipt tegen haar aan.

"Mam?"

"H-hm?"

"Zijn we nu bijna bij het kamp?"

"Ik weet het niet, No. Ik hoop het."

"Ik hoop het echt. Ik vind het lopen niet leuk."

"Ik weet het, vriendje. Ik weet het. Maar we kunnen niet anders. Dat weet je toch?"

"Mam, wil je wat voorlezen?"

"Ja, natuurlijk. En daarna gaan we slapen. Oké?"

Ze leest een verhaal van het digischerm. Hij luistert aandachtig, maar wordt gauw moe en valt uiteindelijk al snel in slaap. Ze luistert naar het ruisen van een beekje en ze is binnen de kortste keren zelf weggedommeld. Midden in de nacht wordt ze wakker en dan legt ze haar hand op Noah. Ze voelt zijn adem onrustig in- en uitgaan. Sinds ze gevlucht zijn, enkele dagen geleden, hoort ze hem soms jammeren in zijn slaap. De nacht lijkt iedere keer als een sadist zijn hoofd in te kruipen, hij lijkt gruwelijke dromen te hebben. Hij zweet altijd enorm in zijn slaap. Ze heeft zichzelf beloofd hem nooit alleen te laten tijdens het slapen.

Zone 5 ligt tussen het door vernietiging onbegaanbare Zone 4 en het door Avenir gecontroleerde Zone 6 in. Ten zuiden van Zone 6 volgt Zone 7 waarin de Stadstaat ligt. Zone 5 ligt in het warme zuiden en is voor het grootste gedeelte verwoest door de oorlog. Ongeveer een jaar geleden is het gebied veilig verklaard. Hoewel er nog altijd wilde verhalen rondgaan over onrust binnen de zone is het een relatief rustig tussengebied waarin zich vrijwel geen mensen bevinden. De zone bestaat voornamelijk uit landelijk gebied met verlaten dorpen, enkele snelwegen die vooral van noord naar zuid lopen en in het zuiden, onder de rivier, het grote Migratiekamp Zone 5.

Ze hoopt maximaal twee weken over de tocht naar het migratiekamp te doen. Ze lopen nu enkele dagen en ondanks de beper-